

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

ความพอดี

ให้หันหน้าเข้าศีลเข้าธรรมนะ พากันหันหน้าเข้าศีลเข้าธรรมนะ เล่นกับกิเลส เล่นเท่าไรลุ่มจมเท่านั้นละ ลุ่มจมมามากต่อมากแล้วเดือดร้อนทั้งแผ่นดินไทยเรา เพราะอำนาจของกิเลสมันเผาหัวคน ให้หันเข้าศีลเข้าธรรม รักษาตัวให้ดี การอยู่การกินการใช้การสอยให้พอเหมาะพอดี อย่าฟุ้งเพื่อเห่อคะนอง อะไร ๆ มีแต่เรื่องเห่อทั้งนั้นนะ เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธมันเป็นเมืองบ้าไปเดี๋ยวนี้ เปลี่ยนจากพุทธไปเป็นเมืองบ้าแล้ว เห่อไปหมด มองดูอะไร ๆ เห็นชัดเจนทีเดียว เรื่องความเห่อกับกิเลสนี้ แหม ไม่ว่าจะการอยู่การกินการใช้การสอยการแต่งเนื้อแต่งตัว เห่อกับกิเลสทั้งนั้น มีแต่เรื่องจม ๆ ๆ สิ่งเหล่านี้ต้องชวนชวามาแทบเป็นแทบตายกว่าจะได้มาใช้มาสอย ให้กิเลสเอาไปถลุงยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวจะทำยังไง

อยู่กินพอดีบพอดี ใช้สอยพอดีบพอดีไม่ได้หรือ หรือไม่ได้เห่อ ถ้าว่ารถก็คัน คนหนึ่ง ๆ เห่อทั้งนั้นแหละพวกบ้า ๆ ๆ เศรษฐกิจ ๆ นะมองดูแล้วจนดูไม่ได้ เจ้าของยังหยิ่งด้วยนอกจากเห่อแล้ว ว่าตัวมั่งตัวมีตัวมียศถาบรรดาศักดิ์ หยิ่งไปอย่างนั้น มีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้นเหยียบหัวคน ๆ อะไรก็ไม่รู้ ดินน้ำลมไฟต้นไม้ภูเขาแร่ธาตุต่าง ๆ ก็มีอยู่เต็มแผ่นดินแต่ไหนแต่ไรมา เอามาสมมุติเป็นเงินเท่านั้นก็เป็นบ้ากัน กระดาษเห็นไหมล่ะเอามาพิมพ์เป็นไอ้หลังลายมันเหยียบหัวคนแหลกหมด

เวลานี้ไอ้หลังลายมีอำนาจมากนะ คนเอามาใช้ให้ได้ประโยชน์มันไม่ได้เป็นประโยชน์ มันเป็นโทษแก่คนเพราะคนไม่รู้จักประมาณ ถ้ารู้จักประมาณสิ่งเหล่านี้มาเป็นประโยชน์ทั้งนั้น เพราะท่านทำไว้เพื่อเป็นประโยชน์ไม่ใช่ทำเพื่อความฉิบหายอย่างที่เป็นอย่างเวลานี้ โธ เห่อเป็นบ้ากันเลยนะ กระดาษ ถ้าว่าเงินเหรียญก็แร่ธาตุต่าง ๆ เหมือนหินนั่นผิดแปลกอะไรกัน มันหากเป็นบ้ากันเฉย ๆ มนุษย์เรา

อยู่ที่ไหนเหมือนกงจักรระหมุนตัว ๆ อยู่ภายในใจ กิริยาอาการร่างกายภายนอกนี้เก็บไว้ประดับหน้าร้าน ดูว่าสงบเสงี่ยม ภายในเป็นไฟ ๆ อยู่ ดูภายในนั้นซิ นี่คิดภายในนะที่เอามาพูดนี้ไม่ได้คิดภายนอกนะ ภายนอกมาประดับร้านเฉย ๆ เศรษฐกิจ ๆ ไม่พอดีบพอดี การกินก็เอา...เข้าร้านไหนฟาดมันลงไปโต๊ะละหมื่นละแสน มันเห่อบ้าอะไร เขายกยอปอปั้นว่าเจ้าของดีบดอย่างนั้นอย่างนี้ เพียงลมปากก็เป็นบ้ากับเขา มันโง่หรือฉลาดหลงลมปากเขานั้น เรายอเราก็ได้นี้ละ เช่น อย่างหลวงตาบัวเวลานี้เป็นสมเด็จพระสังฆราชจะเป็นไรไป เป็นทั้งพระเจ้าแผ่นดินด้วย เป็นทั้งสมเด็จพระสังฆราช

ด้วย เป็นทั้งนายกรัฐมนตรีด้วย หลวงตาบัวองค์เดียวนี้ ว่าเป็นเจ้าของก็ว่าได้ยากอะไร
ให้คนอื่นมายกมายให้เป็นบ้ากับลมปากเขา โห่ ทุเรศจริง ๆ นะ

ดูโลกดูเท่าไรยิ่งแหม ออกแหมนะ เจ้าของยังเห่อ อู๊ย พุดไม่ถูก เจ้าของนั้นภูมิ
ใจ หาความสงบสุขในหัวใจไม่มีเลย แล้วมันติดมันตันเป็นบ้าอยู่ภายในจิตใจ ยังไม่รู้
เนื้อรู้ตัวอยู่หรือว่ากิเลสมันเหยียบย่ำทำลายขนาดไหน ความโลภมันก็พาดิตพาดินให้
เป็นบ้า ราคะตัณหากี่พาดิตพาดินให้เป็นบ้ายังว่าเป็นของดีอยู่หรือ ไม่สนใจก็โกรธ
แค้นทำลายกัน มีแต่เรื่องฉิบหายทั้งนั้นนะไม่ใช่เรื่องพอดิบพอดี

การอยู่การกินการใช้การสอยพอดิบพอดีเป็นไปได้หรือเป็นยังไง หรือกิเลส
ไม่ยินยอมหรือ พัดหัวกิเลสให้มันยอมเป็นไร มีมาเท่าไรก็กินพอเป็นพอไปพอใช้พอ
สอยเท่านั้นก็พอ อันนี้อะไรก็โก้หุ ๆ หัวใจเป็นไฟ ๆ จะเอาอะไรมาหุ ช่างในเป็นไฟ
เจ้าของเป็นไฟ พุดแล้วทุเรศนะมันอดไม่ได้

ยิ่งจวนจะตายเท่าไรยิ่งดูไม่ได้ยิ่งเผ็ดร้อนเข้าไป ธรรมะจุดลากณะนี้ ที่พุดอย่าง
นี้กิเลสก็มาว่านะว่าดูนะ นี่ละแผนการของธรรมปราบกิเลสปราบแบบนี้ไม่ใช่ดู กิเลส
ตัวไหนโหด ๆ เก่ง ๆ แสบ ๆ พาดมันแหลกกระจายไปนุ่น นั่นละเรียกว่าวิธีปราบ
กิเลส มันหลายวิธีการของธรรมไม่ใช่แบบกิเลส กิเลสถ้าโกรธละฆ่ากันเลย ธรรมนี่ไม่
ได้ฆ่า ดูดว่ากล่าวเพื่อความเป็นคนดี ๆ กิเลสนี้ถ้าลงว่าดูแล้วร้ายที่สุดเลย แหลกไป
หมด นั่นต่างกันอย่างนั้นนะ ว่าแต่ดู ๆ ให้กิเลสเอาเป็นเครื่องมือเสียหายหมด สุดท้าย
ธรรมะก็ถูกเหยียบปากไว้ให้กิเลสออกเฟ้นฟ่าน ๆ ตีตลาดตเลแหลกเหลวหมด

พากันตั้งเนื้อตั้งตัวปฏิบัติตัวเองซิ การอยู่การกินการใช้การสอยให้พอเหมาะพอ
ดีกับตัวเอง พออยู่ได้ขยับไปพอชุกหัวนอนที่ไหนก็นอนไป อย่าไปโอ้อ่าพาด ๙ ชั้น ๑๐
ชั้นติดหนี้เขาพระรุขะรัง ธนาकारเป็นตาอยู่เอาไปกินหมด พวกเราขนไปให้ซิ ทั้งสอง
ฝ่ายเจ้าหนี้ยกับลูกหนี้ยตกลงกันไม่ได้ก็ต้องไปให้ตาอยู่ตัดสินให้ เอาไปกินเสียเรียบวุธ
กินกับสะแตกก็อันเดียวกันไม่เห็นมีอะไรหยาบไม่หยาบ

เอาละพอเหนื่อยแล้ว